

Sygn. akt IV KK 196/20

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 czerwca 2020 r.,
sprawy **T. W.**
skazanego z art. 282 kk w zw. z art. 13 § 1 kk i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 października 2019 r., sygn. akt IV Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 19 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. ,
Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 442,80 zł za sporządzenie i
wniesienie kasacji,**
- 3) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 19 listopada 2018 r., sygn. II K (...) uznał oskarżonego T. W. za winnego tego, że:

I. w dniu 7 listopada 2017 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu zmuszenia J. D. do zaprzestania przez niego kontaktów z D. D. , wziął udział w jego pobiciu, w którym ww. pokrzywdzony narażony został na bezpośrednie

niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., zadając pokrzywdzonemu uderzenia rękami po całym ciele, uderzenie tłuczkiem do mięsa w lewe kolano, a nadto kopiąc go po całym ciele i przyduszając go ręką, jak również przyduszając go sznurkiem od bluzy, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci licznych podbiegnięć krwawych i otarć naskórka głowy, wylewu podspojówkowego oka lewego oraz stłuczenia kolana lewego z podbiegnięciem krwawym tej okolicy, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas nie dłuższy niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k., jak również w powyższym celu, tj. zmuszenia J. D. do zaprzestania przez niego kontaktów z D. D. groził pokrzywdzonemu pozbawieniem go życia, zgwałceniem, użyciem noża, który miał przy sobie i okazał, a nadto zagroził pokrzywdzonemu uszkodzeniem jego ciała, zgwałceniem, pozbawieniem go życia oraz pozbawieniem życia jego matki w celu wywarcia na niego wpływu jako świadka poprzez zaniechanie złożenia przez niego zawiadomienia o popełnieniu na jego szkodę przestępstwa, przy czym kierowane wobec pokrzywdzonego groźby, z uwagi na towarzyszące im okoliczności, każdorazowo wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że będą spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k., tj. popełnienia czynu z art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

II. w dniu 7 listopada 2017 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu zmuszenia pokrzywdzonego J. D. do zaprzestania przez niego kontaktów z D. D. , po uprzednim użyciu wobec niego przemocy w celu zmuszenia go do wejścia do samochodu marki S. o nr rej. (...), pozbawił wolności J. D. , wywożąc go w odosobnione miejsce, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k., tj. popełnienia czynu z art. 191 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. w dniu 7 listopada 2017 r. w K. , działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc pokrzywdzonemu J. D. pozbawieniem go życia oraz spaleniem jego mieszkania, jak również pozbawieniem

życia jego matki, usiłował doprowadzić go do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 5000 zł poprzez ich przekazanie dla oskarżonej D. D. , jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego i podjętą interwencję Policji, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k., tj. popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzył karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie; na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci obowiązku zapłaty solidarnie wraz z pozostałymi współsprawcami na rzecz pokrzywdzonego J. D. kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Po rozpoznaniu apelacji od tego wyroku, złożonych m. in. przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego oraz jego obrońcę, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 28 października 2019 r., sygn. IV Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż w ramach zarzucanego aktem oskarżenia działania oskarżony dopuścił się popełnienia czynów:

1. z art. 278 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
2. 158 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. i art. 191 § 1 k.k. oraz art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności,
3. z art. 245 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
4. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności;

na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną 4 lat pozbawienia wolności; podwyższył orzeczoną solidarnie na rzecz pokrzywdzonego środek kompensacyjny do kwoty 12.000 zł; rozstrzygnął w przedmiocie zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary

pozbawienia wolności; w pozostałym zakresie utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając:

„ 1. naruszenie prawa materialnego, a to art. 278§1 k.k. i art. 278§5 k.k. i art. 275 §1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. poprzez przyjęcie, iż zachowanie skazanego polegające na zatrzymaniu rzeczy pokrzywdzonego stanowiło przestępstwo realizujące znamiona opisanych powyżej przepisów, podczas gdy prawidłowa kwalifikacja prawa prowadzi do wniosków przeciwnych, z uwagi na brak zamiaru przywłaszczenia rzeczy przez skazanego oraz brak zamiaru ukrycia dokumentu,

2. naruszenie prawa materialnego, a to art. 191 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. - poprzez przyjęcie, iż czyn z art. 245 k.k. stanowi odrębny czyn zabroniony, podczas gdy w istocie stanowi to jeden czyn ciągły wypełniający dyspozycję czynu ciągłego z art. 191 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

3. naruszenie prawa materialnego, a to art. 53 § 1 k.k. oraz art. 85a k.k. poprzez wymierzenie kar jednostkowych oraz kary łącznej oskarżonemu w sposób sprzeczny z dyrektywami kary, w szczególności pominięcie okoliczności, iż zachowanie oskarżonego miało miejsce w tym samym, jednym dniu i łącznie trwało kilkadziesiąt minut, pokrzywdzony doznał naruszenia czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. oraz pominięcie motywów działania oskarżonego”.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II Instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, wobec czego podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Podstawami kasacji mogą być tylko bezwzględna przyczyna odwoławcza (art. 439 k.p.k.) lub inne rażące naruszenie prawa, jeżeli mogło mieć istotny wpływ na

treść orzeczenia. Zarzuty kasacyjne zawarte w pkt 1 i 2 już *prima facie* wskazywały, że jej autorowi w istocie nie chodzi o obrazę prawa materialnego, lecz o kwestionowanie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd II instancji. Zarówno bowiem zamiar przywłaszczenia rzeczy należących do pokrzywdzonego jak i wyłączenie poza sformułowane przez Sąd Rejonowy opisy czynów przestępstwa z art. 245 k.k., jako objętego odrębnym zamiarem, były zagadnieniami pozostającymi w sferze ustaleń faktycznych, a nie obrazy prawa materialnego, która może mieć miejsce gdy do prawidłowo poczynionych ustaleń zastosowana została niewłaściwa subsumpcja prawna. Nawet wyrażając dezaprobatę dla tych ustaleń, poza polemiką, skarżący nie zaprezentował żadnych argumentów skutecznie wspierających jego stanowisko. Stąd kasacja w tym zakresie oceniona być musiała jako bezzasadna w stopniu oczywistym.

Podobnie trzeci zarzut, również wskazujący na obrazę prawa materialnego (art. 53 § 1 i art. 85a k.k.), stanowił jedynie ukrytą intencję kwestionowania wymiaru kary, co zgodnie z art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k. w kasacji nie jest dopuszczalne. Wartościujące oceny sądu, ważące na wymiarze kary, poddają się co do zasady krytyce z punktu widzenia niewspółmierności wymierzonej kary, a nie zastosowania się, bądź nie, do wymienionego przepisu prawa (*vide* wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2018 r., III KK 232/17, LEX nr 2443496). Kształtując wymiar kary Sąd II instancji żadnych istotnych w tym zakresie okoliczności nie pominął, co mogłoby ewentualnie dawać asumpt do uznania, że orzeczenie o karze nastąpiło z obrazą art. 53 k.k. (*vide* postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2018 r., IV KK 64/18, LEX nr 2498073), lecz poddał je stosownej ocenie, z którą autor kasacji się nie zgadza. Odmierna optyka na ocenę dyrektyw wymiaru kary nie stanowi uzasadnienia dla powołanego naruszenia prawa materialnego. Nie może być zatem podstawą kasacyjną, stąd również i ten zarzut uznany został za oczywiście bezzasadny.

Kierując się powyższymi zapatrywaniami, oddalono kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k.